

Arrest

nr. 294 177 van 14 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 september 2020. Op 6 oktober 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 januari 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 21 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [S. K. M.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qala Atek, gelegen in het district Kuz Kunar/Khewa van de provincie Nangarhar, U bent Pashai van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. U stelt 24 jaar oud te zijn en ging niet naar school.

Uw moeder werkte tussen 2006 en 2008 bij een Duitse ngo, [A. A.]. Ze werkte in Shinwari/Ghani Khel district in de provincie Nangarhar. De ngo legde wateraansluitingen aan bij mensen, hielp bij de aansluiting van zonnepanelen, aanleggen van wegen en financiële hulp. Uw moeder verrichtte kantoorwerk. In het begin vond iedereen het een goede job, maar toen de taliban op de hoogte kwamen, vonden ze het niet aanvaardbaar dat uw moeder daar werkte. Uw moeder besloot in 2008 om te stoppen met haar werk. De dorpelingen beschuldigden uw familie omdat jullie geld aannamen van de ongelovigen. Daarom werden jullie zelf beschouwd als ongelovigen.

Uw vader zat zolang u het zich kan herinneren in het leger. Hij was majoor en was gestationeerd in Helmand. Ongeveer tien jaar geleden raakte hij vermist toen hij onderweg was vanuit uw dorp naar Helmand. Sindsdien heeft u niets meer van hem gehoord. Drie à vier jaar nadat hij vermist raakte, zei de taliban dat zij ervoor gezorgd hadden dat hij vermist raakte.

Zowel door het werk van uw moeder als het werk van uw vader had uw familie problemen met de taliban en de dorpelingen. Door de dorpelingen werden jullie beschouwd als ongelovigen en ze lieten dit blijken, bijvoorbeeld wanneer u naar de madrassa ging of voor de deur van uw huis stond. De taliban bedreigden jullie meermaals. Uw vader kreeg dreigbrieven voordat hij vermist raakte. Zes à zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen ze naar uw huis en bonkten ze op de deur met hun wapens. Ze riepen dat ze jullie zouden vermoorden en wilden u en uw broers meenemen. Sindsdien verblijven jullie niet meer in jullie huis, maar afwisselend bij verschillende burens. Omdat het leven op die manier moeilijk was, besloot uw moeder u naar Europa te sturen.

U vertrok ongeveer drie jaar geleden in de vastenmaand uit Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland. In Griekenland werden uw vingerafdrukken genomen. Vanuit Griekenland ging u met een bestelwagen naar België. U kwam op 16 september 2020 aan in België en diende op 6 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u contracten van uw moeder haar werk voor, een verlofaanvraag van uw moeder haar werk, een appreciatiebrieven van uw moeder haar werk, de tazkera van uw moeder, de enveloppe waarin deze documenten verzonden werden en een kopie van een psychologisch attest opgemaakt in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban in Afghanistan omwille van het werk van uw moeder bij de Duitse ngo [A. A.] en het werk van uw vader bij het Afghan National Army (ANA). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Onderstaande vaststellingen tonen aan dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor de taliban dient te koesteren.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 6 oktober 2020 werd als geboortedatum 30 september 2003 genoteerd, wat correspondeert met een leeftijd van zeventien jaar ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming. Op 14 oktober 2020 wees een medische test uitgevoerd in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) echter uit dat u een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger, wat betekent dat het verschil tussen uw beweerde en werkelijke leeftijd maar liefst minstens zes jaar bedraagt. Dat u bij aankomst in België zeventien jaar oud zou zijn geweest, blijft bijgevolg volstrekt ongeloofwaardig. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de internationale conventie voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voorgedaan heeft en dus getracht heeft de Belgische asielinstanties doelbewust en moedwillig te misleiden, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Ten tweede wijst het CGVS erop dat u de familieband tussen uzelf en uw ouders – op wiens tewerkstelling uw asielrelaas steunt – op geen enkele wijze kan aantonen. U legt immers geen enkel eigen identiteitsdocument voor. Ook van uw vader kan u geen enkel identiteitsdocument of document gerelateerd aan zijn werk bij het ANA voorleggen. U legt de tazkera van uw moeder voor, maar dit document kan slechts haar identiteit en herkomst bevestigen en kan in geen geval aantonen dat deze vrouw uw moeder is. Wanneer u met de vaststelling dat u de familieband met uw ouders niet aantoot geconfronteerd wordt tijdens het persoonlijk onderhoud, zegt u dat u misschien uw vader zijn tazkera, een foto van u en uw vader of een foto van jullie gezin toen u kind was zou kunnen bemachtigen (CGVS p. 14, 15 & 17). U suggereert zelfs uw moeder te bellen, om op die manier uw familieband met haar te bevestigen (CGVS p. 17). Dit zou het CGVS echter niet in staat stellen jullie familieband te verifiëren, gezien er niet met zekerheid zou kunnen worden vastgesteld dat deze vrouw effectief uw moeder is. Tot op heden heeft het CGVS geen bijkomende bewijsstukken die uw familieband zouden kunnen bevestigen mogen ontvangen.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de precieze locatie waar uw familie zich zou bevinden. U verklaart dat jullie na de bedreiging van de taliban zo'n zes à zeven maanden voor uw vertrek niet meer in jullie eigen huis verbleven. Sindsdien zouden u, uw broers en uw moeder soms bij de ene buur en soms bij de andere buur verblijven omdat uw moeder bang is (CGVS p. 10). Tot nu toe is de situatie zo, dat uw moeder en broers bij burens in het dorp verblijven (CGVS p. 10, 11, 20, 21). Er blijkt uit uw verklaringen ten gehore bij het CGVS dat niemand van uw familie in staat is voor uw moeder te zorgen. Uw moeder heeft één broer die geen werk heeft en zichzelf en zijn twee gehandicapte zonen niet te eten kan geven. Uw vader heeft geen broers of zussen (CGVS p. 11). U verklaart bovendien geen familie te hebben die in Jalalabad, de provinciehoofdstad van Nangarhar, woont (CGVS p. 9). In het kader van uw 'fiche niet-begeleide minderjarige vluchteling' (Fiche NBMV) verklaarde u echter dat uw vier broers op dat moment bij uw grootmoeder in Jalalabad zouden verblijven (Zie 'fiche NBMV'). U blijkt ten gehore bij het CGVS geen duidelijk en volledig zicht te hebben gegeven over uw familiaal netwerk en de verblijfplaatsen van uzelf en uw familie. Deze vaststelling leidt ertoe dat er ernstige twijfels ontstaan over de verblijfplaatsen die u beweerd gehad te hebben tijdens de periode recent voor uw vertrek uit Afghanistan en bijgevolg over de waarachtigheid van uw asielrelaas.

Voorts is de info die u bezit over het beroep van uw moeder voor de Duitse ngo '[G. A. A.]' enerzijds en over het werk van uw vader als majoor in het ANA anderzijds bijzonder summier en gebrekkig.

Wat betreft het werk van uw vader vertelt u dat hij sinds u het zich kan herinneren voor het leger werkte, dat hij majoor was in het [M.] korps en eerst in Kunar en later in Helmand gestationeerd was. Eén keer raakte hij gewond toen zijn tank door een RPG geraakt werd (CGVS p. 12). Doorleefde en uitgebreide kennis van een zoon over het werk van zijn vader ontbreekt echter. U kent de beweegredenen waarom uw vader zich aansloot bij het leger niet, weet niet welke studies hij voorafgaand aan zijn tewerkstelling bij het leger heeft gedaan en bent niet op de hoogte over de documenten die iemand die een relatief hoge rang in het leger had allemaal in zijn bezit zou moeten hebben (CGVS p. 12 – 13). Ook over de inhoud van het werk van uw vader blijkt u geen uitgebreide kennis te bezitten. Zo geeft u toe over zijn taken in het leger niet zoveel info te bezitten, behalve dat hij de mensen van het dorp moest steunen als er een aanval was. U weet niet in welke precieze eenheid uw vader zat of wie zijn overste was. Verder kan u wel een indicatie van het loon van uw vader geven omdat u het van uw moeder hoorde, maar heeft u geen idee op welke manier uw vader zijn loon in handen kreeg (CGVS p. 13). Over de momenten waarop uw vader naar huis kwam terwijl hij werkzaam was bij het ANA, blijft u vaag. U kan de laatste keer dat uw vader naar huis kwam alvorens hij vermist raakte niet goed in de tijd plaatsen. U zegt dat hij een paar keer is gekomen, maar dat hij de laatste keer dat hij terug naar zijn werk ging vermist raakte. U situeert deze gebeurtenis oorspronkelijk ongeveer tien of elf jaar geleden en nadien ongeveer een jaar nadat uw moeder stopte met haar werk, maar blijft hierover vaag (CGVS p. 10, 13). Later benadrukt u dat u het niet goed in de tijd kan plaatsen en dat u tijdens het kleine interview zei dat het ongeveer zeven jaar geleden was. Nochtans verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw moeder vijf of zes jaar geleden –

geteld vanaf het moment van het interview bij DVZ - stopte met haar werk voor de Duitse ngo en dat uw vader dan vermist raakte. Daarnaast heeft u geen idee op welke manier de taliban op de hoogte is gekomen van het werk van uw vader bij het ANA. U speculeert dat een familielid het doorverteld zou kunnen hebben of dat de spionnen van de taliban erachter zouden zijn gekomen (CGVS p. 14). Een concrete uitleg geeft u echter niet. U kan bovendien geen enkel document, bewijsstuk of foto aangaande het werk van uw vader bij het ANA voorleggen. Dat u zo weinig info heeft over het werk van uw vader is des te meer opvallend omdat u verklaart dat u samen met uw moeder naar het korps van het leger ging om info over hem te vragen (CGVS p. 9).

Wat betreft het werk van uw moeder vertelt u dat zij voor de Duitse ngo [A. A.] werkte van 2006 of 2007 tot 2008 in het district Shinwari, dat ook Ghani Khel genoemd wordt, van de provincie Nangarhar. U verklaart hierover dat ze steeds op donderdag thuis kwam en zondag terug naar haar werk ging (CGVS p. 10, 12). Ook over het beroep van uw moeder – dat mede de kern vormt van de problemen die u in Afghanistan heeft ondervonden – ontbreekt doorleefde en uitgebreide kennis. Uw verklaringen over de periode waarin uw moeder voor de ngo gewerkt zou hebben, zijn vaag en tegenstrijdig. Bij de DVZ gaf u op 5 maart 2021 aan dat uw moeder stopte met haar job omdat ze schrik had van de taliban en dat dit vanaf het moment van dat interview vijf of zes jaar geleden was (Zie Vragenlijst CGVS dd. 5 maart 2021). Ten gehore bij het CGVS verklaart u oorspronkelijk dat ze tot 2008 voor de Duitse ngo heeft gewerkt (CGVS p. 10). Ook uit de documenten die u voorlegt betreffende het werk van uw moeder blijkt dat uw moeder werkzaam zou zijn geweest tot 2008. Dat is maar liefst dertien jaar geleden en geen vijf of zes jaar zoals u bij de DVZ beweerde op 5 maart 2021. Er werd u meermaals gevraagd of uw moeder na 2008 nog gewerkt heeft, maar daarop moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS p. 10, 17). Het is daarnaast zeer opmerkelijk dat u aangeeft dat zij tewerkgesteld was in Shinwari/Ghani Khel district van de provincie Nangarhar, terwijl in de contracten en de verlofaanvraag van uw moeder die u voorlegt meermaals staat aangegeven dat zij in Nazyan district van de provincie Nangarhar tewerkgesteld was. Ook over haar precieze taken blijft u gebrekkige kennis vertonen. U geeft aan dat de ngo zonnepanelen voor de huizen gaven, waterpompen maakten, wegen legden en hielpen met andere problemen in het dorp, maar u kan geen enkel concreet project waaraan uw moeder meegewerkt heeft opnoemen (CGVS p. 12, 15). Over haar individuele taken weet u enkel te vertellen dat ze in het kantoor werkte en speculeert dat ze misschien lijsten van namen maakte (CGVS p. 16). Nochtans is een duidelijke omschrijving van haar taken als Social Facilitator in GAA NSP Nangarhar provincie aanwezig in één van de contracten die u voorlegt. GAA en NSP staan in deze respectievelijk voor '[G. A. A.]' en 'National Solidarity Programme'. Dat zij als 'Social Facilitator' enkel kantoorwerk zou doen en lijsten van namen zou opstellen is onwaarschijnlijk. Een case study over het NSP waarin de rol, personeel en activiteiten van GAA ook besproken worden, geeft immers aan dat vrouwen door dergelijke organisaties worden ingezet om de betrokkenheid van vrouwen in de gemeenschap te faciliteren. Zij worden ingezet in het veld om de vrouwen in staat te stellen te participeren in de projecten van de NSP, omdat mannelijke medewerkers niet in staat zouden kunnen zijn vrouwen in deze gemeenschappen te bereiken (een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratief dossier). Verder weet u de naam van haar rechtstreekse overste niet en kan u over de manier waarop ze aan deze job is geraakt enkel zeggen dat het gebeurde via een klasgenote wiens broer voor de ngo werkte (CGVS p. 15). Het is voorts opmerkelijk dat u niet hoorde over andere vrouwen uit uw dorp die soortgelijk werk uitoefenden of zelfs vrouwen die simpelweg werkten in uw dorp of district (CGVS p. 16). Bovenstaande vaststellingen over uw summiere en gebrekkige kennis over de beroepen van zowel uw moeder als uw vader ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder.

Wat er ook van zij, de tewerkstelling van uw moeder voor de Duitse ngo '[G. A. A.]' dateert reeds van de periode tussen 2006 en 2008. Uw vader raakte ongeveer tien jaar geleden onderweg vanaf uw dorp naar zijn post in de provincie Helmand vermist (CGVS p. 10). Gelet op de vaststelling dat u sinds het ontslag van uw moeder in 2008 en de verdwijning van uw vader ongeveer tien jaar geleden nog ettelijke jaren in uw dorp kon verblijven en naar het ochtendgebed ging (CGVS p. 21), kan er in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden vastgesteld. U slaagt er immers niet in om in concreto aan te tonen dat de taliban u of uw familie aanhoudend bedreigt. Uw verklaringen over de effectieve bedreigingen die u of uw familie ontvangen heeft van de taliban zijn vaag en erg beperkt. Zo stelt u dat uw vader dreigbrieven ontvangen zou hebben van de taliban, maar weet u niet wanneer uw vader deze dreigbrieven kreeg, waar deze dreigbrieven zijn of wat uw vader ermee deed (CGVS p. 20). Ook over het werk van uw moeder kan u niet concreet aantonen wat de precieze aanleiding was waardoor ze diende te stoppen met haar werk voor de Duitse ngo (CGVS p. 19-20). U haalt geen concrete bedreiging of incident aan naar aanleiding van de job van uw moeder (CGVS p. 19). U zegt dat jullie niet bedreigd werden dat ze jullie zouden vermoorden, maar dat jullie wel een slechte naam kregen (CGVS p. 19). Hoewel een case study over het NSP aantoont dat er weldegelijk uitdagingen waren om vrouwen tewerk te stellen bij buitenlandse ngo's door tegenkanting van bepaalde mullahs die deze vrouwen in diskrediet probeerden te brengen bij de gemeenschap, is dit op zich in geen geval een bewijs

van aanhoudende bedreigingen van de taliban of de dorpelingen in uw hoofde. Des te meer omdat u verklaart dat uw vader voordat hij vermist was een goede band had met de mullah en dat de mullah u iedere ochtend begeleidde naar de moskee (CGVS p. 21). Indien de mullah de gemeenschap effectief tegen uw moeder en haar familie zou opgezet hebben, is het zeer onwaarschijnlijk dat hij haar zoon iedere ochtend zou begeleiden naar de moskee. U beweert dat deze mullah vermoord zou zijn, maar heeft er verder geen informatie over. U weet zelfs niet door wie of waarom hij vermoord zou zijn (CGVS p. 21). U haalt bovendien geen enkel concreet incident aan met dorpelingen, maar verklaart enkel dat u niet in staat was buiten te komen behalve voor het ochtendgebed omdat ze zeiden dat jullie ongelovigen waren (CGVS p. 19). In die zin is het zeer opvallend dat u wel verklaart dat u andere kinderen kon vragen om naar jullie huis te komen en te spelen en dat verschillende burens jullie in huis zouden willen nemen in de periode recent voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 18, 20). De enige concrete bedreiging van de taliban die u aanhaalt, is dat de taliban zes à zeven maanden voor uw vertrek 's nachts bij u thuis zouden zijn langsgelopen (CGVS p. 19-20). Het zou daarvoor wel eerder gebeurd zijn, maar daarover verschaft u geen verdere info (CGVS p. 19). Uw verklaringen over dit voorval zijn echter incoherent en vaag. Oorspronkelijk verklaart u dat u nooit bedreigd bent dat ze jullie zouden vermoorden, maar enkel dat ze ervoor zorgden dat jullie een slechte naam kregen. Vervolgens stelt u dat ze soms riepen dat ze jullie zouden vermoorden en dat jullie ongelovigen zijn (CGVS p. 19). Later stelt u plots dat ze u en uw broers wilden meenemen om u voor te bereiden een aanval te doen of een talib te worden (CGVS p. 20). Dit incident en voorgaande bedreigingen gingen nooit verder dan vage bedreigingen buiten uw huis. U bent ook niet in staat te vertellen wie van de taliban jullie juist bedreigde (CGVS p. 19). Bovendien slaagt u er geenszins in aan te tonen waarom de taliban of de dorpelingen jullie op een actieve manier aanhoudend zouden blijven lastigvallen. Uw moeder was immers reeds in 2008 gestopt met haar werk en uw vader was intussen ongeveer tien jaar vermist (CGVS p. 21). U blijkt daarenboven niet op de hoogte of uw familie na uw vertrek nog is lastiggevallen door de taliban, hoewel u wel contact heeft met hen met de hulp van een buurman (CGVS p. 21 – 22). Bijgevolg kan er in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden vastgesteld.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt ertoe dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

De documenten – die doorheen deze uiteenzetting reeds besproken werden – zijn niet van die aard dat ze deze beslissing kunnen wijzigen. Het CGVS benadrukt dat u geen enkel eigen identiteitsdocument kan voorleggen. Hierbij dient bovendien gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het medisch-psychologisch attest dat u voorlegt werd opgesteld op uw vraag en dateert van 8 januari 2022. Het bevat een samenvatting van uw gemoedstoestand, maar uit dit document noch uit uw verklaringen blijkt niet wat uw ziektebeeld is, welke diagnose er werd gesteld of welke behandeling u precies krijgt voor uw psychologische problemen. Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bovendien gevraagd naar gezondheidsaspecten waarmee rekening gehouden dient te worden, waarop u antwoordt dat u een goede gezondheid heeft (CGVS p. 2). Er blijkt op geen enkel moment uit uw houding of verklaringen dat u niet in staat zou zijn het persoonlijk onderhoud te voeren. U verklaart bovendien dat u een week voor het persoonlijk onderhoud gestopt bent met het nemen van uw slaapmedicatie (CGVS p. 5). Bijgevolg blijkt uit deze documenten geen vrees voor vervolging noch risico op ernstig schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/ PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/8, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 2 en 24 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de procedurerichtlijn), de artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de kwalificatierichtlijn), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.2. De verzoekende partij betwist de resultaten van de leeftijdstest waaruit blijkt dat ze de leeftijd van drieëntwintig jaar heeft. Ze heeft echter geen beroep aangetekend tegen deze beslissing van de Dienst Voogdij aangezien dergelijk beroep, zonder officieel en gelegaliseerd identiteitsdocument, zinloos is. Ze wil opmerken dat de medische onderzoeken die uitgevoerd worden, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten. Ze verwijst naar en citeert uit verschillende artikelen om haar stelling te onderbouwen. Ze meent dat de bewijskracht van deze testen dus moet gerelativeerd worden. Het kan bijgevolg ook niet als inleiding worden gebruikt in een weigeringsbeslissing als poging om haar in een negatief daglicht te stellen.

2.3. Ze stelt dat ze niet in staat is om een bewijs van de familieband tussen haar en haar vader en moeder te leveren. Men dient immers rekening te houden met de huidige context *post*-staatsgreep. Deze zorgt ervoor dat alle administraties die officiële documenten zouden kunnen uitleveren gesloten zijn. Bovendien is het contact met haar moeder afhankelijk van de omstandigheden en het bereik in de regio. Ze stelt aan haar vader niets te kunnen vragen aangezien die verdwenen is. Dit zijn omstandigheden die het verzamelen van bewijsstukken considerabel vermoeilijken en waarmee de commissaris-generaal rekening had moeten houden.

2.4. Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal het werk van haar vader in twijfel trekt door haar vage verklaringen. Ze meent dat er echter geen rekening wordt gehouden met de zaken die ze wel kan

aangeven, waarna ze de notities van het persoonlijk onderhoud herhaalt. Volgens haar gaat de commissaris-generaal volledig voorbij aan de specifieke en plaatselijke context. Haar vader raakte reeds jaren geleden vermist waardoor ze zeer jong was toen haar vader tewerkgesteld was. Op zeer jonge leeftijd kon ze onmogelijk kennis hebben van de technische zaken waarover de commissaris-generaal haar vragen heeft gesteld. Dit getuigt niet van een "inrekeningname" van haar profiel door de commissaris-generaal. Ze was immers nog een klein kind. Overigens mist de commissaris-generaal volledig de culturele dimensie van de problematiek. Wanneer in Afghanistan een familielid in het leger werkt, wordt hier niet veel over gepraat. Zowel vrouwen als kinderen hebben geen toegang tot specifieke informatie en worden geacht geen vragen te stellen. Bovendien zijn personen tewerkgesteld in het leger vaak voor lange periodes afwezig. Wat de exacte kennis van hun situatie bemoeilijkt. De vereisten van de commissaris-generaal hieromtrent zijn buitensporig gezien haar profiel.

2.5. Wat betreft de kennis van de verzoekende partij over het werk van haar moeder, merkt ze in de eerste plaats op dat de commissaris-generaal haar tracht vragen te stellen waarop zij in feite al een antwoord heeft gegeven dankzij de documenten die ze heeft voorgelegd. Een paragraaf van de bestreden beslissing houdt in dat haar antwoorden niet overeenstemmen met de inhoud van haar documenten. Ze kan niet anders dan er aan herinneren dat ze jong was bij haar vertrek, jaren geleden haar land heeft verlaten en niet naar school is geweest. Hierdoor is ze logischerwijze analfabeet en was ze in de onmogelijkheid om de documenten die ze neerlegde na te lezen. Ze heeft als analfabeet het tevens moeilijk met data. Ze stelt dat men zich op die manier kan voorstellen dat indien haar moeder haar niet geïnformeerd heeft over bepaalde elementen, ze het antwoord hierover inderdaad schuldig blijft, ook al is die informatie aanwezig in de neergelegde documenten. Ze meent dat het niet uitgesloten is dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud zodanig veel druk voelde dat ze zelfs voor bepaalde vragen een antwoord forceerde, terwijl ze het in feite niet wist en zo tegenstrijdigheden creëert met de inhoud van de documenten. Wat er ook van zij, volgens haar slaagt de commissaris-generaal er niet in om het werk van de verzoekende partij voldoende in vraag te stellen gezien de verschillende overtuigende documenten die hierover werden neergelegd. Ze meent dat omwille van deze omstandigheden er geen reden is om de geloofwaardigheid van haar relaas in twijfel te trekken.

2.6. De verzoekende partij betwist dat doordat het ontslag van haar moeder van 2008 dateert en dat de verdwijning van haar vader tien jaar geleden plaatsvond, haar vrees niet meer actueel is. Ze gaf immers duidelijk aan dat deze beroepen voor een continu moeilijke situatie zorgden op persoonlijk niveau. De vervolging was aanslepend en voortdurend. Haar ouders waren immers geïdentificeerd als dusdanig en het gezin kon zich van deze beroepen niet meer distantieëren, ook al was er een ontslag of een verdwijning. Ze citeert vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Bovendien, door de staatsgreep van de taliban en de huidige niet-erkende regering, krijgt de vrees volgens haar een nieuwe dimensie en riskeert ze opnieuw een vervolging omwille van de beroepen van haar ouders die regelrecht ingaan tegen de principes van de taliban.

2.7. De verzoekende partij benadrukt dat er niet lichtzinnig dient te worden omgegaan met de uiteengezette omstandigheden van de zomer 2021. De staatsgreep heeft plaatsgevonden, talrijke slachtoffers gemaakt en desastreuze gevolgen gehad op lange termijn, zowel op veiligheidsvlak als humanitair vlak. De fundamentele verandering van de situatie in Afghanistan en de machtsovername door de taliban, die voorheen beschouwd werden als de belangrijkste actor van vervolging in Afghanistan in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, zijn nieuwe elementen die een nieuw grondig onderzoek naar de behoefte aan bescherming noodzakelijk maken. Men betwist echter met klem de analyse van de commissaris-generaal betreffende deze situatie. Het onderzoek van de commissaris-generaal werd helemaal niet *in concreto* verricht maar op een algemene, politieke wijze zodat het kon worden toegepast op alle latere verzoeken die omwille van de nieuwe situatie in Afghanistan werden ingediend. De beoordeling van de commissaris-generaal is volgens haar in strijd met de aanbevelingen van het UNHCR van februari 2022. Ze citeert vervolgens uit deze aanbeveling. Ze meent dat de bestreden beslissing het tegenovergestelde is van wat de UNHCR van alle landen die het verdrag van Genève hebben ondertekend, verwacht.

2.8. Ze legt vervolgens uit dat ze het land heeft verlaten in 2020 en sindsdien in België verblijft. Dit gunde haar twee jaren de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven en mentaliteit. Ze heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl. Ze kleedt en gedraagt zich Westers. Ze heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving. Voor haar is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan aangezien ze, omwille van haar verwestering vervolgd zal worden door de taliban maar ook door de Afghaanse samenleving. Ze wil er nog op wijzen dat ze in België is aangekomen toen ze maar 23 jaar oud was, in België onderwijs heeft

genoten, sinds jonge leeftijd omringd werd door Belgische vrienden en in België beslissende jaren heeft doorgebracht die bepalen wie ze vandaag is. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten die aangeven dat verwesterde Afghanen of Afghanen die een verwestering wordt toegeschreven, het risico lopen op vervolging of ernstige schade.

2.9. Ze verwijst vervolgens naar verschillende arresten van de Raad en naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie en stelt dat aangezien de aangevoerde elementen van de commissaris-generaal weerlegd worden, haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

2.10. De verzoekende partij verwijst verder naar en citeert uit verschillende nieuwsartikelen en rapporten waarmee ze een beeld wil geven van de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze meent dat deze situatie duidelijk het gevolg is van het handelen van een actor, namelijk de taliban. Ze stelt tevens dat er een tekort aan informatie is over de realiteit ter plaatse.

2.11. De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en in hoofdorde haar de status van vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.12. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikels:

- Académie nationale de médecine, “*Rapports et communiqués, La fiabilité des examens médicaux visant à déterminer l’âge à des fins judiciaires et la possibilité d’amélioration en la matière pour les mineurs étrangers isolés*”, 16.01.2007;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, februari 2022;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018;
- InfoMigrants, “*Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'*”, 6 september 2021;
- EASO, “*Afghanistan. Country Focus. Country of origin information report*”, januari 2022;
- Dr Christel Querton, “*The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan*”, 11 oktober 2021;
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, “*Humanitarian Programme Cycle 2022*”, January 2022;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, februari 2022;
- Le Monde, 24 octobre 2021, “*Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan*”;
- WFP and FAO. 2022. “*Hunger Hotspots. FAOAVFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook*”. Rome;
- CEDH, 10 mai 2001, N°25781/94, “*Chypre c. Turquie*”;
- CEDH, 18 juin 2009, N°45603/05, “*Budina c. Russie*”;
- CEDH, 28 octobre 1999, n° 40772/98, “*Pancenko c. Lettonie*”;
- CEDH, 21 janvier 2011, n°30696/09, “*MSS c. Grèce et Belgique*”;
- CEDH, 28 juin 2011, n°8319/07 et 11449/07, “*Sufi et Elmi c. Royaume-Uni*”;
- CEDH, 29 janvier 2013, n°60367, “*SHH c. Royaume-Uni*”;
- M. MAES, “*Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*”, T. Vreemd., 2013;
- CEDH, 28 juin 2011, n°8319/07 et 11449/07, “*Sufi et Elmi c. Royaume-Uni*”;
- CEDH, 29 janvier 2013, n°60367, “*SHI I c. Royaume-Uni*”;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*”, februari 2022.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 20 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;

- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qala Atek, district Kuz Kunar van de provincie Nangarhar. Ze verklaart dat haar moeder tussen 2006 en 2008 werkzaam was bij een Duitse NGO. De taliban vonden dit echter niet aanvaardbaar en hierop besloot haar moeder te stoppen met haar werk. Haar vader was werkzaam in het leger. Hij raakte tien jaar geleden vermist. De taliban zeiden dat ze hiervoor hadden gezorgd. Door het werk van haar moeder en vader had haar familie problemen met de taliban en de dorpelingen. Haar familie werd beschouwd als ongelovigen en ze lieten dit blijken. Ook de taliban bedreigden haar meermaals. Zes à zeven maanden voor haar vertrek kwamen de taliban naar haar huis en bonkten ze op de deur met hun wapens. Ze riepen dat ze haar zouden vermoorden en haar broers zouden meenemen. Hierop besloot haar moeder haar naar

Europa te sturen. Ze vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban wegens de werkzaamheden van haar moeder en vader.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij enkele documenten neer: contracten van het werk van haar moeder, een verlofaanvraag van haar moeder, een appreciatiebrieven van haar moeder, de taskara van haar moeder, de enveloppe waarin deze documenten verzonden werden en een kopie van een psychologisch attest opgemaakt in België.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

Wat betreft haar psychologisch attest kan dienstig worden verwezen naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal terecht stelt dat: *“Het medisch-psychologisch attest dat u voorlegt werd opgesteld op uw vraag en dateert van 8 januari 2022. Het bevat een samenvatting van uw gemoedstoestand, maar uit dit document noch uit uw verklaringen blijkt niet wat uw ziektebeeld is, welke diagnose er werd gesteld of welke behandeling u precies krijgt voor uw psychologische problemen. Er werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud bovendien gevraagd naar gezondheidsaspecten waarmee rekening gehouden dient te worden, waarop u antwoordt dat u een goede gezondheid heeft (CGVS p. 2). Er blijkt op geen enkel moment uit uw houding of verklaringen dat u niet in staat zou zijn het persoonlijk onderhoud te voeren. U verklaart bovendien dat u een week voor het persoonlijk onderhoud gestopt bent met het nemen van uw slaapmedicatie (CGVS p. 5).”* Verder heeft het document geen betrekking op het door de verzoekende partij naar voorgebrachte vluchtrelaas.

Wat betreft de overige documenten wordt verwezen naar punt 6.3.2., waar de bewijswaarde en de invloed van deze overige documenten op de beoordeling van het vluchtrelaas van de verzoekende partij zullen worden behandeld.

6.3.1. Wat betreft de leeftijd van de verzoekende partij heeft de commissaris-generaal er terecht op gewezen dat haar verklaring bij aankomst in België minderjarig te zijn, niet strookt met het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. De verzoekende partij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 6 oktober 2020 dat zij geboren was in 2003 wat overeenkomt met de leeftijd van zeventien jaar. Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 14 oktober 2020, werd de verzoekende partij drieëntwintig jaar oud geschat waarvan werd gesteld dat dit een minimumleeftijd is (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat de verzoekende partij bij de registratie van haar beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals zij bij binnenkomst heeft voorgehouden en waar zij heden nog steeds bij blijft (NPO, p. 4). De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. De verzoekende partij heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast. De verzoekende partij kan dus geenszins gevolgd worden wanneer zij in het verzoekschrift stelt dat de resultaten van de leeftijdstest voldoende genuanceerd moeten worden gezien de fouten en afwijkingen die daarmee gepaard gaan. In dit opzicht dient tevens te worden vastgesteld dat het feit dat de verzoekende partij heeft gelogen over haar leeftijd en dit nog steeds volhoudt tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal en in haar verzoekschrift, haar algehele geloofwaardigheid ondermijnt.

6.3.2. Daargelaten de vraag of de vader van de verzoekende partij effectief voor het Afghaans leger gewerkt heeft en de moeder van de verzoekende partij voor een Duitse NGO, wordt in bestreden beslissing terecht gesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen actuele vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag kan worden vastgesteld omdat ze er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat de taliban haar of haar familie bedreigen of vervolgen. Hierover stelt de verwerende partij in

de bestreden beslissing: *“Wat er ook van zij, de tewerkstelling van uw moeder voor de Duitse ngo [G. A. A.] dateert reeds van de periode tussen 2006 en 2008. Uw vader raakte ongeveer tien jaar geleden onderweg vanaf uw dorp naar zijn post in de provincie Helmand vermist (CGVS p. 10). Gelet op de vaststelling dat u sinds het ontslag van uw moeder in 2008 en de verdwijning van uw vader ongeveer tien jaar geleden nog ettelijke jaren in uw dorp kon verblijven en naar het ochtendgebed ging (CGVS p. 21), kan er in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden vastgesteld. U slaagt er immers niet in om in concreto aan te tonen dat de taliban u of uw familie aanhoudend bedreigt.”* De verzoekende partij tracht deze motivering van de commissaris-generaal te weerleggen door eerder afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal te herhalen en door aan te voeren dat haar vrees een nieuwe dimensie krijgt door de staatsgreep van de taliban omdat haar ouders beroepen hadden die regelrecht ingaan tegen de principes van de taliban.

Door het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij evenwel moet aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat haar vrees actueel is. De beoordeling van haar vrees moet steunen op de feitelijke situatie en alle relevante feiten zoals deze zich voordoen in het land van herkomst op het tijdstip van het nemen van de beslissing. De commissaris-generaal en de Raad zijn er aldus toe gehouden zich te richten naar de huidige situatie en het actuele karakter van haar vrees te onderzoeken. De actuele vrees voor vervolging van de verzoekende partij moet ook persoonlijk en *in concreto* worden aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekende partij nalaat om concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij heden omwille van de tewerkstelling van haar moeder bij een Duitse NGO in de periode 2006-2008 dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst, *in casu* district Khewa gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de taliban haar en/of haar familie (aanhoudend) hebben bedreigd gelet op de vage en erg beperkte verklaringen hieromtrent. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat: *“Zo stelt u dat uw vader dreigbrieven ontvangen zou hebben van de taliban, maar weet u niet wanneer uw vader deze dreigbrieven kreeg, waar deze dreigbrieven zijn of wat uw vader ermee deed (CGVS p. 20). Ook over het werk van uw moeder kan u niet concreet aantonen wat de precieze aanleiding was waardoor ze diende te stoppen met haar werk voor de Duitse ngo (CGVS p. 19-20). U haalt geen concrete bedreiging of incident aan naar aanleiding van de job van uw moeder (CGVS p. 19). U zegt dat jullie niet bedreigd werden dat ze jullie zouden vermoorden, maar dat jullie wel een slechte naam kregen (CGVS p. 19). Hoewel een case study over het NSP aantoont dat er weldegelijk uitdagingen waren om vrouwen tewerk te stellen bij buitenlandse ngo's door tegenkanting van bepaalde mullahs die deze vrouwen in diskrediet probeerden te brengen bij de gemeenschap, is dit op zich in geen geval een bewijs van aanhoudende bedreigingen van de taliban of de dorpelingen in uw hoofde. Des te meer omdat u verklaart dat uw vader voordat hij vermist was een goede band had met de mullah en dat de mullah u iedere ochtend begeleidde naar de moskee (CGVS p. 21). Indien de mullah de gemeenschap effectief tegen uw moeder en haar familie zou opgezet hebben, is het zeer onwaarschijnlijk dat hij haar zoon iedere ochtend zou begeleiden naar de moskee. U beweert dat deze mullah vermoord zou zijn, maar heeft er verder geen informatie over. U weet zelfs niet door wie of waarom hij vermoord zou zijn (CGVS p. 21). U haalt bovendien geen enkel concreet incident aan met dorpelingen, maar verklaart enkel dat u niet in staat was buiten te komen behalve voor het ochtendgebed omdat ze zeiden dat jullie ongelovigen waren (CGVS p. 19). In die zin is het zeer opvallend dat u wel verklaart dat u andere kinderen kon vragen om naar jullie huis te komen en te spelen en dat verschillende burens jullie in huis zouden willen nemen in de periode recent voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 18, 20). De enige concrete bedreiging van de taliban die u aanhaalt, is dat de taliban zes à zeven maanden voor uw vertrek 's nachts bij u thuis zouden zijn langsgelopen (CGVS p. 19-20). Het zou daarvoor wel eerder gebeurd zijn, maar daarover verschaft u geen verdere info (CGVS p. 19). Uw verklaringen over dit voorval zijn echter incoherent en vaag. Oorspronkelijk verklaart u dat u nooit bedreigd bent dat ze jullie zouden vermoorden, maar enkel dat ze ervoor zorgden dat jullie een slechte naam kregen. Vervolgens stelt u dat ze soms riepen dat ze jullie zouden vermoorden en dat jullie ongelovigen zijn (CGVS p. 19). Later stelt u plots dat ze u en uw broers wilden meenemen om u voor te bereiden een aanval te doen of een talib te worden (CGVS p. 20). Dit incident en voorgaande bedreigingen gingen nooit verder dan vage bedreigingen buiten uw huis. U bent ook niet in staat te vertellen wie van de taliban jullie juist bedreigde (CGVS p. 19). Bovendien slaagt u er geenszins in aan te tonen waarom de taliban of de dorpelingen jullie op een actieve manier aanhoudend zouden blijven lastigvallen. Uw moeder was immers reeds in 2008 gestopt met haar werk en uw vader was intussen ongeveer tien jaar vermist (CGVS p. 21). U blijkt daarenboven niet op de hoogte of uw familie na uw vertrek nog is lastiggevallen door de taliban, hoewel*

u wel contact heeft met hen met de hulp van een buurman (CGVS p. 21 – 22). Bijgevolg kan er in uw hoofde geen actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden vastgesteld.”

Wat de invloed van de machtsovername van de taliban op de actualiteit van haar vrees betreft, dient te worden vastgesteld dat ze door louter aan te voeren dat haar vrees hierdoor een nieuwe dimensie krijgt, ze er niet in slaagt om aan te tonen dat haar vrees op heden nog actueel is of de motivering van de commissaris-generaal te weerleggen. Ze duidt immers niet *in concreto* aan waarom haar vrees hierdoor een nieuwe dimensie krijgt of opnieuw actueel is. Immers wordt in de EUAA “Country Guidance” januari 2023 niet in het algemeen aangenomen dat deze personen omwille van hun tewerkstelling vervolgingsdaden riskeren en moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om die reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden zoals de regio van herkomst, aard van de activiteiten, samenwerking met de Afghaanse overheid of buitenlandse mogendheden, de aard van de activiteiten, zich al dan niet tegen taliban of ISKP hebben uitgesproken. Voor familieleden van deze personen wordt in de EUAA “Country Guidance” januari 2023 niet in het algemeen aangenomen dat deze personen omwille van hun familieband vervolgingsdaden riskeren. Deze analyse kan, in het licht van de beschikbare landeninformatie, worden bijgetreden. *In casu* kan er niet aan voorbijgegaan worden dat de moeder van de verzoekende partij samen met andere familieleden in Afghanistan verblijven. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat deze personen heden door de taliban bedreigd of geïsoleerd worden. Zoals hoger reeds uiteengezet heeft de verzoekende partij geenszins aannemelijk gemaakt dat zij in de jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan door de taliban of door haar gemeenschap bedreigd of vervolgd werd. Evenmin wordt voor familieleden van personen die voor de Afghaanse overheid gewerkt hebben, in de EUAA “Country Guidance” januari 2023 in het algemeen aangenomen dat deze personen omwille van hun familieband vervolgingsdaden riskeren. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om die reden vervolging riskeren, moet rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden zoals de regio van herkomst, geslacht of persoonlijke vijandschappen. Deze analyse kan, in het licht van de beschikbare landeninformatie, worden bijgetreden. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat liggen er heden geen elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij omwille van de voorgehouden tewerkstelling van haar vader meer dan twaalf jaar geleden heden vervolging riskeert.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partij de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat: *“legt u tegenstrijdige verklaringen af over de precieze locatie waar uw familie zich zou bevinden. U verklaart dat jullie na de bedreiging van de taliban zo’n zes à zeven maanden voor uw vertrek niet meer in jullie eigen huis verbleven. Sindsdien zouden u, uw broers en uw moeder soms bij de ene buur en soms bij de andere buur verblijven omdat uw moeder bang is (CGVS p. 10). Tot nu toe is de situatie zo, dat uw moeder en broers bij burens in het dorp verblijven (CGVS p. 10, 11, 20, 21). Er blijkt uit uw verklaringen ten gehore bij het CGVS dat niemand van uw familie in staat is voor uw moeder te zorgen. Uw moeder heeft één broer die geen werk heeft en zichzelf en zijn twee gehandicapte zonen niet te eten kan geven. Uw vader heeft geen broers of zussen (CGVS p. 11). U verklaart bovendien geen familie te hebben die in Jalalabad, de provinciehoofdstad van Nangarhar, woont (CGVS p. 9). In het kader van uw ‘fiche niet-begeleide minderjarige vluchteling’ (Fiche NBMV) verklaarde u echter dat uw vier broers op dat moment bij uw grootmoeder in Jalalabad zouden verblijven (Zie ‘fiche NBMV’). U blijkt ten gehore bij het CGVS geen duidelijk en volledig zicht te hebben gegeven over uw familiaal netwerk en de verblijfplaatsen van uzelf en uw familie. Deze vaststelling leidt ertoe dat er ernstige twijfels ontstaan over de verblijfplaatsen die u beweerd gehad te hebben tijdens de periode recent voor uw vertrek uit Afghanistan en bijgevolg over de waarachtigheid van uw asielaanvraag.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door de verzoekende partij volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De Raad besluit, gelet op wat voorafgaat, dat de verzoekende partij onvoldoende concrete en zwaarwichtige elementen aanreikt waaruit kan worden geconcludeerd dat zij in Afghanistan actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève dient te koesteren omwille van de voorgehouden tewerkstelling van haar ouders.

6.3.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus

blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.3.4. De verzoekende partij stelt verder in het verzoekschrift dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze (i) in 2020 Afghanistan verlaten heeft en sindsdien in het Westen verblijft, (ii) zich op een Westerse manier gedraagt en kleedt, (iii) slechts 23 jaar was bij aankomst in België, (iv) onderwijs in België heeft genoten, (v) op jonge leeftijd omringd was door Belgische vrienden en (vi) ze in België beslissende jaren heeft doorgebracht.

6.3.5. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken.

(EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71).

Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3.6. De verzoekende partij duidt nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De verzoekende partij is een volwassen man die omstreeks het jaar 1997 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken in 2017. Bij haar vertrek uit Afghanistan was de verzoekende partij ongeveer 20 jaar oud. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Gelet op de vaststelling dat zij reeds meerderjarig was bij haar vertrek uit Afghanistan en dat zij 23 jaar was op het moment van haar aankomst in België, kan niet worden gesteld dat zij beslissende jaren in België heeft doorgebracht. Door verder louter te verwijzen naar haar verblijf van ruim drie jaar in Europa maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Zij betoogt immers enkel dat zij zich op een Westerse manier gedraagt en kleedt, hier onderwijs heeft genoten en op jonge leeftijd omringd was door Belgische vrienden zonder dit te concretiseren of stukken bij te voegen die deze stellingen kunnen onderbouwen. Hieruit kunnen bezwaarlijk “persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen” blijken. De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt de verzoekende partij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke

gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

In de mate dat de verzoekende partij nog verwijst naar het leven onder talibanbewind, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. De verzoekende partij moet aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor haar omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in haar verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft zij hiertoe in gebreke. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan het "spel" niet zal kunnen spelen en zich niet zal kunnen aanpassen aan de huidige regels van de taliban en lokale gebruiken.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

De verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 29 april 2020 met nummer 235 658. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan voormeld arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die haar eigen zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij terugkeer te worden beschouwd als verwesterd.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden door de verzoekende partij geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*”. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van

haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48/2, 48/5, 48/6, 48/8, 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 24 van de procedurerichtlijn, de artikelen 4 en 20 van de kwalificatierichtlijn en het vertrouwensbeginsel moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

9. De schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashto machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS